

Karcsi 2. rész

Hirtelen egy gondolat jelent meg bennem olyan erősen és kitartóan, hogy nem tudtam elhessegetni. A gondolat az volt, hogy menjek le a földszintre és látogassam meg Karcsit.

Néhány héttel ezelőtt tért meg, és ez idő körül már két másik fiút is az Úr Jézushoz vezetett. Ezek a fiúk, feljöttek hozzám az első emeletre, s kérték, hogy imádkozzak velük, mert be akarják hívni Jézust a szívükbe. Később, amikor a parancsnoki irodába hívtak mindannyiunkat, hogy közöljék velünk, hogy megyünk a börtönbe, ez a két fiú, visszalépett. „Mi csak vicceltünk!” – mondták, s így ők elmehettek.

Ez is mutatja, hogy amikor hitünkért gúnyolnak, üldöznek, az mind Jézusnak szól, csak mivel Ő bennünk lakik, mi kapjuk a bántalmazást. Ha viszont Jézust „kitesszük” a szívünkéből, azonnal megszűnik a gúnyolódás, én az üldözés. Jónás esetéhez hasonlóan. Jónás miatt a hajó nagy veszélybe került, s amikor Jónást a tengerbe dobták, megszűnt a vihar. Aki viszont vállalja, hogy a Jézusnak szánt „ütéseket” „testével felfogja”, az valamilyen módon át fogja élni a Jézussal való közösség olyan mélységét, amit addig nem ismert.

Feltettem a sapkám, és lementem a földszintre. Ahogy az ajtóhoz értem, s meghallottam az ismerős hangokat, visszaléptem. Nem volt kedvem bemenni. Olyan sokszor mentem már be azon az ajtón, azokhoz a hangokhoz. Illetve csak a hangok gazdáihoz, mert azelőtt mindig csend volt, amikor beléptem. Mégis, amikor bementem, mindig olyan furcsa érzésem volt, amit nem tudtam megmagyarázni. Olyan volt, mintha mindenki tudna valamit, amit én nem. Mintha mindenki mosolyogna a bajusza alatt, de soha senki nem szólt hozzám. Később Karcsitól tudtam meg, hogy miért. Amikor kimentem a körletből, a szobaparancsnok odaballagott a szekrényemhez és kihúzta a fiókomat, előrántotta a stokimat (támla nélküli szék, aminek a helye az ágy alatt volt), és felállt rá. Eközben a „szárnysegédje” az ajtónál áll őrségben, figyelte, hogy nem jövök-e vissza. Semmiképpen nem akarták, hogy tettem érjem őket. A szobaparancsnok a stokin állva felütötte a Bibliámat. Hangosan felolvasott, majd szónoklatot tartott. Közben mindenki röhögött jobbra-balra. Ahogy feltűntem a folyosón, elhangzott a „Jön, jön!” figyelmeztetés, és gyorsan minden visszaváltozott pontosan olyanná, mint amikor elhagytam a körletet. A röhögés elfojtott, hangtalan belső röhögésre váltott át, és ilyen szituációba léptem be. Ekkor még ezt nem tudtam, de rossz megérzéseim annyira elvették a kedvemet ettől a társaságtól.

A hangokat hallva, tehát tovább léptem. Inkább leellenőriztem az összes többi körletet, hogy hátha valamelyikben megtalálom Karcsit, és akkor nem kell bemennem az én volt körletembe. Karcsi nem volt egyikben sem. Újra az ajtóhoz léptem, de megint hallottam a lármát és meggondoltam magam. Vissza akartam menni az én körletembe az első emeletre. Amint azonban megindultam, egy

gondolat megállított. Ha Isten akarta, hogy megkeressem Karcsit, akkor most ez a kellemetlen kapcsolat ezekkel a fiúkkal meg tud ebben akadályozni? Megfordultam, odamentem az ajtóhoz, lenyomtam a kilincset és bedugtam a fejem. Amit láttam, az azonnal eldöntötte vívódásomat és beléptem. Azt láttam ugyanis, hogy mindenki a Karcsi ágya körül állt és egyszerre ordított. Mindenki Karcsira ordított. Az ágy végét egy fiú ütemesen a levegőbe emelte, majd elejtette. Az ágy majd kivetette Karcsit magából. Bibliát próbált volna olvasni. A megtérése utáni első napokban mindenki azt hitte, hogy a régebbi tréfa függőségébe került, és nem tud kabaré nélkül élni. Aztán rájöttek, hogy Karcsi nem viccből olvassa a Bibliát. Először is a szobaparancsnok jelentette a századparancsnoknak, aztán következett a „kezelés”. Már mint Karcsi „kezelése”, mert hát valakinek ki kellett gyógyítani a meghibbant katonát. Miközben ez a „kezelés” zajlott, dugtam be a fejem az ajtón. Amint beléptem azonnal síri csend következett. Én még nem értettem szinte semmit, de azt már felfogtam, hogy itt az Úr tekintélye van jelen. Mindig a hátam mögött gúnyoltak, s most, hogy „tetten értem” őket, senki nem mert a szemembe nézni. Úgy osontak a helyükre, mint a megvert kutyák behúzott farokkal. Egyedül a szobaparancsnok büszkesége nem engedte, hogy ugyanilyen megverten távozzon. Ő még ottmaradva a két ágy között, két utolsó mondatot vágott Karcsi fejéhez, amiben biztosította őt, hogy nincs Isten.

Eközben én elhelyezkedtem a két ágy vége között, elzárva a szobaparancsnok útját. Annyi helyet hagytam, hogyha el akar menni mellettem, az orrunk majdnem súrolja egymást. Kíváncsi voltam mit fog csinálni. Miután bemutatta, a csapatnak, hogy ő aztán nem fél tőlem, megkezdte a visszavonulást. Mikor megkezdte az oldalazást, mert csak úgy fért el mellettem, és az orra már majdnem az arcomba ért, akkor szerény módon, de olyan hangosan, hogy mindenki hallhassa, megkérdeztem tőle, hogy kérdezhetek-e valamit. Hogyan is mondhatná, hogy nem, s az engedélyt megkapva megkérdeztem, hogy:

„Tudod, hogy mit beszélsz?”

„Nem értem, mire gondolsz?” – kérdezett vissza.

„Elismétlem” – válaszoltam – „azt kérdeztem, hogy tudod-e, hogy mit beszélsz?”

„Nem értem.” – válaszolta ő megint.

„Rendben van” – folytattam, - „leegyszerűsítem neked: Azt állítod Karcsinak, hogy 'nincs Isten', ezért kérdezem, hogy tudod-e hogy mit beszélsz? Te ezt honnan tudod?

Fogalmad nincs arról, hogy Karcsi mikén ment keresztül, amíg felnőtt. Halvány gőzöd sincs arról, hogy mit jelentett neki, amikor találkozott Istennel. Honnan veszed a bátorságot, hogy valaki életébe így beletiporj teljesen alaptalanul? Hogy mered neki azt állítani, hogy mindaz, amit ő élt át, nem létezik? Abszolút nem tudod, hogy van-e Isten vagy nincs, téged ez soha nem is érdekelt, mégis nagyképpően úgy csinálsz, mintha tudnád!”

„Hát te visszaélsz azzal, hogy nem tudom!” – válaszolt, mikor abbahagytam.

„Amit én szeretnék neked mondani” – folytattam – „az az, hogy annak, hogy megtudjad, hogy van-e Isten, van egy módja. Az első lépés az az, hogy ezt te igazán akarjad tudni!

Ha eddig eljutottál, akkor a második lépés, hogy megalázzad magad, mert Isten azt mondja, hogy „a kevélyeknek ellene áll, de az alázatosoknak kegyelmet ad”. Ha igazán meg akarod tudni, hogy van-e Isten vagy nincs, akkor meg kell magadat aláznod. Isten Isten és te nem vagy az! Ha eddig eljutottál, akkor a harmadik lépés az, hogy mondd el a szívedből, hogy „Isten, ha te tényleg vagy, kérlek, jelentsd ki magad nekem. Mert ha tényleg vagy, akkor én szeretnék megismerni!” És Isten válaszolni fog, ha mindez őszintén a szívedből jön, mert Ő azt mondja, hogy „aki keres, az talál, és a zörgetőnek megnyitják”.

Amíg viszont ezt nem teszed meg NINCS HOZZÁ JOGOD, HOGY AKÁRKINEK IS AZT MONDJAD, HOGY NINCS ISTEN.”

„Szántónak igaza van!” – kiáltott be az egyik katona. Az egyik volt közvetlen szomszédom volt. Mikor újjonc volt sokszor vigasztaltam, mikor durvák voltak vele. Értelmesebb és tanultabb volt, mint az átlag a körletben, és igen csodálkoztam, hogy ő is részt vett a Karcsit „kijózanítandó akcióban”. Úgy látszik a lelkiismerete csak megszólalt.

A szobaparancsnok nyilvános vereséget szenvedett a beszélgetésben ugyanazon közönség előtt, akik előtt csillogtatta „prédikátori” tehetségét, és bölcsességét, és sztárként neveltette őket. Karcsi ezek után elmondta nekem, hogy éppen azt ordította az arcába, hogy „Hogy tudott téged ez a Szántó elhíttetni, mikor soha egy értelmes szót nem hallottunk tőle. Még beszélni sem tud! És ekkor te beléptél az ajtón.”

Akkor mondta azt is el, hogy mik történtek a hátam mögött, amíg nem voltam a körletben, amikor még velük laktam.

Nekem nagyon csodálatos átélés volt ez, mert az Úr elégtételt szerzett nekem olyan sérelmekért, amikről igazán nem tudtam, csak a felszínét éreztem.

Milyen gyengéd az Úr velünk, ha vállaljuk a hátrányos megkülönböztetést az Ő nevéért! Egyáltalán nem lett volna muszáj Neki ezt megtenni! De meg akarta tenni. Nekem adta, mint egy ajándékot. Ó, szeretlek drága Mesterem, és add, hogy jobban oda tudjam adni életem hátralevő részét Neked!

Szántó Mihály